

VROENGARD

Dorú Areaba

ALAGAËSIA

Ceunon

Osilon

Therinsford

Carvahall

Narda

UTGARD

Yazuac

Ninor

Daret

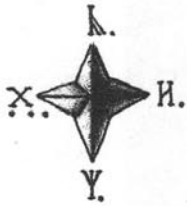
Fläm

Isensjöarn

MARNA

Gil'ead

Pyggraden

HAJTANDEN

Toark

Woadarksjön

Oxåsen

Kuasta

Leonasjön

Dras-Leona

HELGRIND

Urú'baen

Belatona

Melian

Furnost

Tidosten

Feinster

Cithri

Petröya

BEIRLAND

ONIA

Dauth

SURDA

Lithgow

ILLIUM

UDEN

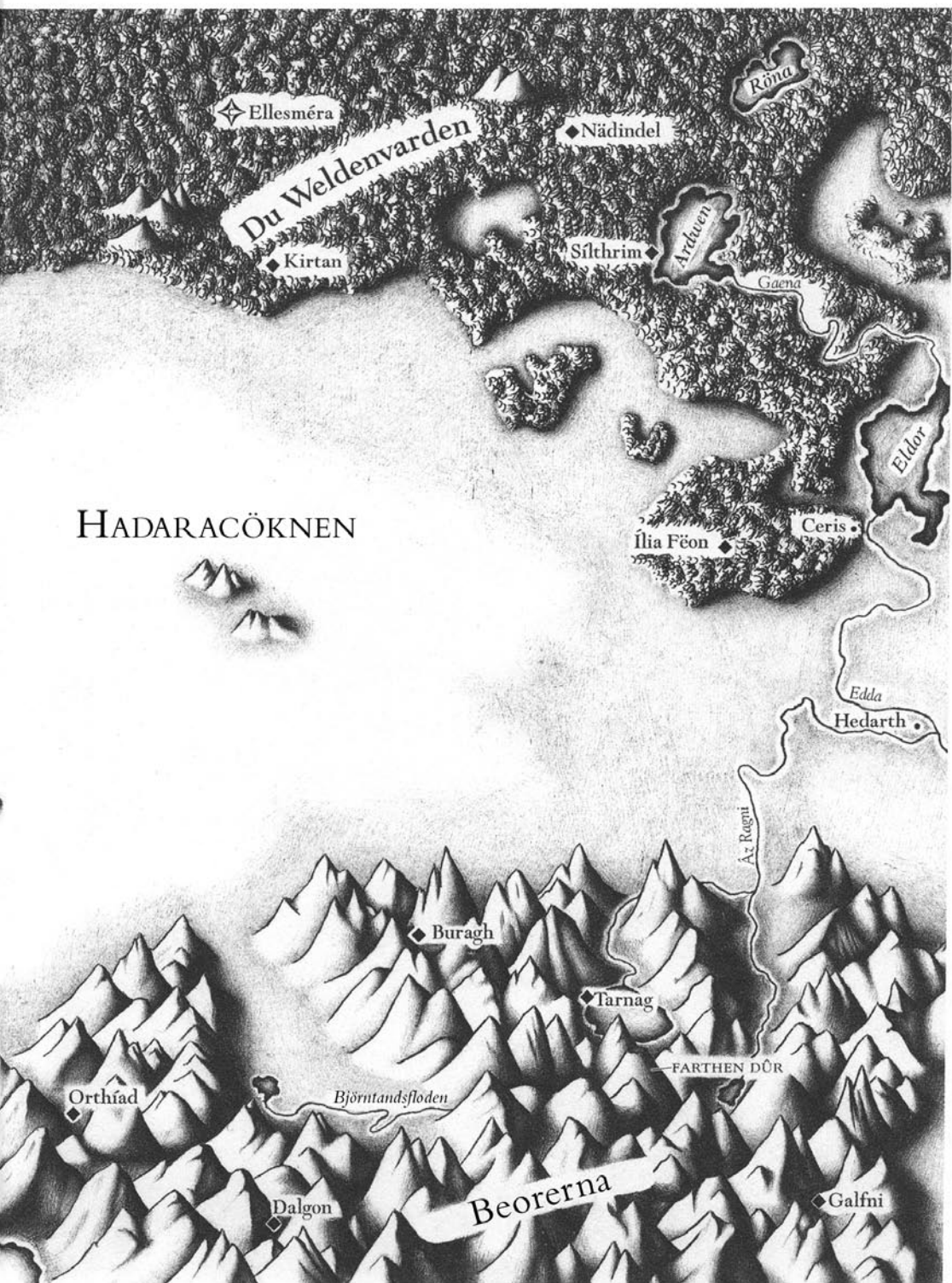
PARLIM

Aroughs

Aberon

Härjsten

GE

EN TVILLINGKATASTROF

De dödas sånger är de levandes klagan.

Så tänkte Eragon medan han klev över en förvriden, nerhuggen urgäl och hörde jämmern från kvinnorna som bar bort sina kära från Farthen Dûrs blodbestänkta jord. Bakom honom gick Saphira varsamt runt liket. Hennes glittrande blå fjäll var den enda färgklicken i dunklet som fyllde det ihåliga berget.

Det hade gått tre dagar sedan Varden och dvägarna kämpade mot urgälerna om herraväldet över Tronjheim, staden mitt i Farthen Dûr som var formad som en kon, men slagfältet var ännu översälat av blodiga kroppar. Liken var så många att de inte hunnit begrava alla de döda. På avstånd syntes den dystra glöden från det höga bålet invid bergväggen där urgälerna brändes. För dem väntade ingen begravning eller helgad viloplats.

Sedan Eragon återfått medvetandet och funnit att Angela helat hans sår, hade han vid tre tillfällen försökt hjälpa till med uppröjningsarbetet. Varje gång hade han drabbats av en fruktansvärd smärta som tycktes explodera från ryggraden. Helarna gav honom allehanda drycker. Arya och Angela sade att han var helt frisk. Ändå plågades han. Inte heller Saphira kunde hjälpa honom, bara dela hans smärta via deras mentala länk.

Eragon drog med handen över ansiktet och såg upp mot stjärnorna som genom den sotiga röken från likbålen skymtade högt ovan Farthen Dûr. *Tre dagar.* Tre dagar sedan han dödat Durza; tre dagar sedan folk

hade börjat kalla honom Skuggbane; tre dagar sedan resterna av besvärjarens medvetande hade härjat hans sinne och han undsatts av den mystiske Togira Ikonoka, Krymplingen som är hel. Den synen hade han berättat om för Saphira. Striden mot Durza och de mörka andar som styrde denne hade förvandlat Eragon; han var inte säker på om det var till det bättre eller till det sämre. Han kände sig skör, som om en plötslig chock skulle få hans knappt återställda kropp och medvetande att falla sönder.

Och nu hade han kommit till den plats där striden ägt rum, dittvingad av en morbid önskan att se dess efterdyningar. Väl där kände han bara obehag av all död och förruttnelse, inte den ära som sångerna om hjältedåd fått honom att förvänta sig.

Eragons morbror, Garrow, hade dödats av de grymma ra'zacerna flera månader tidigare. Innan dess skulle Eragon ha blivit förkrossad av de hemska grymheter mellan människor, dvärgar och urgaler som han hade bevittnat; nu var han bara som bedövad. Med Saphiras hjälp hade han insett att enda sättet att bevara förnuftet, omgiven av sådan plåga, var att *göra saker*. Annars trodde han inte längre att livet i sig hade någon mening – inte sedan han sett män som slitits i stycken av kuller, ett släkte jätteurgaler, och hur marken översållades av avhuggna armar och ben och jorden blev så våt av blod att det sipprade in genom hans stövelsulor. Fanns det någon ära i krig, kom han fram till, så låg den i att strida för att skydda andra.

Han böjde sig ner och plockade upp en tand, en oxeltand, ur jorden. Han lät tanden studsa mot handflatan medan han och Saphira långsamt vandrade runt på den nedtrampade slätten. De stannade i dess utkant när de fick se Jörmundur – Ajihads underbefälhavare – komma skyndande mot dem från Tronjheim. Väl framme bugade han, något Eragon visste att han aldrig skulle gjort bara några dagar tidigare.

”Så bra att jag hittade dig i tid, Eragon.” I ena handen höll han stycke pergament. ”Ajihad är på väg tillbaka, och han vill att du ska vara på plats när han kommer. De andra väntar redan på honom vid Tronjheims västra port. Vi måste skynda oss om vi ska hinna dit i tid.”

Eragon nickade och började gå mot porten, med en hand på Saphira. De tre gångna dagarna hade Ajihad varit borta nästan hela tiden, på jakt efter urgaler som hade lyckats fly ner i de dvärgatunnlar som genomkorsade berggrunden under Beorerna. Den enda gång som Eragon sett honom hade Ajihad varit ursinnig sedan han upptäckt att hans dotter, Nasuada, hade trotsat hans order om att ge sig av före slaget tillsammans med de andra kvinnorna och barnen. Istället hade hon i hemlighet stridit bland Vardens bågskyttar.

Murtagh och Tvillingarna hade följt med Ajihad; Tvillingarna eftersom det var en riskfylld uppgift och Vardens ledare behövde beskyddas med trolldom, och Murtagh eftersom han gärna ville fortsätta visa att han inte hyste agg mot Varden. Det förvånade Eragon hur mycket folks åsikter om Murtagh hade förändrats, med tanke på att Murtaghs far var Drakryttaren Morzan, som hade förrätt Ryttarna till Galbatorix. Trots att Murtagh hatade sin far och var lojal mot Eragon, hade Varden inte litat på honom. Men nu när så mycket arbete återstod orkade ingen bry sig om gamla oförrätter. Eragon saknade sina samtal med Murtagh och såg fram emot att få diskutera allt som hänt, när han väl återvänt.

Då Eragon och Saphira rundade Tronjheim blev en liten grupp synlig i lyktskenet framför timmerporten. Där stod bland andra Oriks - dvärgen trampade otåligt med sina bastanta ben - och Arya. Det vita bandaget runt hennes överarm glimmade i mörkret och kastade ett svagt återsken mot hennes hår. Som alltid gick en ilning genom Eragon när han såg alven. För ett ögonblick betraktade hon honom och Saphira med sina lysande gröna ögon men fortsatte sedan hålla utkik efter Ajihad.

Genom att krossa Isidar Mithrim - den stora stjärnsafiren som mätte sextio fot tvärsöver och var slipad till en ros - hade Arya gjort det möjligt för Eragon att döda Durza och därmed vinna slaget. Ändå var dvärgarna rasande på henne för att hon förstört deras mest älskade klenod. De vägrade ta bort resterna av safiren och lät dem ligga kvar i en kompakt cirkelformad hög inne i Tronjheims mittersta rum. Eragon

hade gått omkring bland skärvorna och delade dvärgarnas sorg över all förlorad skönhet.

Han och Saphira stannade intill Orik och såg ut över ödemarken som omgav Tronjheim tre fjärdingsväg åt alla håll, till foten av Farthen Dûr. "Från vilket håll kommer Ajihad?" frågade Eragon.

Orik pekade mot en grupp lyktor uppsatta på stölar runt en stor tunnelöppning någon fjärdingsväg bort. "Han borde vara här snart."

Eragon väntade tålmodigt med de andra, svarade på tilltal men föredrog att tala med Saphira i sinnet. Tystnaden som fyllde Farthen Dûr passade honom.

Det dröjde en halvtimme innan något rörde sig i den avlägsna tunneln. En grupp om tio män klättrade upp och ut ur tunneln, och vände sig sedan om för att hjälpa upp lika många dvärgar. En av männen - Ajihad, antog Eragon - höjde ena handen, och krigarna ställde upp på två raka led bakom honom. På hans tecken började truppen med högburna huvuden marschera mot Tronjheim.

De hade inte hunnit ens tio alnar innan en rad skepnader svärmade ut ur tunneln bakom dem. Eragon kisade, kunde inte se tydligt på det avståndet.

Urgaler! utbrast Saphira och hennes kropp blev spänd som en bågsträng.

Eragon ifrågasatte inte det hon sade. "Urgaler!" ropade han och tog ett språng upp på Saphira medan han bannade sig själv för att ha lämnat kvar sitt svärd, Zar'roc, i sitt rum. Ingen hade väntat sig ett anfall nu när urgalarmén hade drivits på flykten.

Det stack till i hans sår när Saphira lyfte sina azurblå vingar och flög mot himlen, allt snabbare och högre för var sekund. Under dem sprang Arya mot tunneln, nästan lika snabbt som Saphira. Orik följde efter tillsammans med flera människor, medan Jörmundur rusade tillbaka mot kasernen.

Eragon kunde inte utöva trolldom på så långt avstånd och tvingades hjälplöst se på medan urgalererna anföll Ajihads krigare bakifrån. Monstren drog nytta av sitt plötsliga uppdykande och högg snabbt ner

fyra man, vilket tvingade resten av krigarna, både människor och dvärgar, att gruppera sig runt Ajihad i ett försök att skydda honom. Svärd och yxor skrällde då de försvarade sig. Från en av Tvillingarna kom en ljusblxt, och en urgäl föll med ett krampaktigt grepp om sin avkapade arm.

För ett ögonblick tycktes det som om försvararna skulle kunna stå emot urgälerna, men sedan uppstod en rörelse i luften, som om de stridande sveptes in i ett tunt dimstråk. När dimman lättade stod bara fyra krigare kvar: Ajihad, Tvillingarna och Murtagh. Urgälerna kom emot dem från alla håll och skymde sikten för Eragon.

Nej! Nej! Nej!

Innan Saphira hunnit fram hade klungan med urgaler rusat tillbaka in i tunneln och ner i underjorden, och bakom dem låg endast orörliga skepnader.

I samma ögonblick som Saphira landade tog Eragon ett språng ner på marken men modet svek honom då han övermannades av sorg och ilska. *Jag klarar inte det här.* Det påminde alldeles för mycket om när han kommit tillbaka till gården och hittat sin morbror Garrow döende. Han började söka efter överlevande, men tvingades kämpa emot sin skräck för varje steg.

Platsen var kusligt lik slagfältet han hade inspekterat tidigare, förutom att blodet här var färskt.

Mitt bland alla döda låg Ajihad, med en mängd jack i sitt bröstharnek och omgiven av fem urgaler som han dödat. Han andades ännu, ojämnt och flämtande. Eragon föll på knä intill honom och försökte undvika att hans tårar föll på anförarens sargade bröst. Ingen kunde hela sådana sår. Arya kom springande fram till dem och såg att Ajihad var utom räddning. Sorg stod skrivet i hennes ansikte.

”Eragon.” Namnet var bara en viskning från Ajihads läppar.

”Ja, jag är här.”

”Hör på mig, Eragon... Jag har en sista order till dig.” Eragon lutade sig närmare för att uppfatta den döende mannens sista ord. ”Du måste lova mig en sak. Lova att du... inte låter Varden kastas in i kaos. De är

vårt enda hopp om att stå emot imperiet... De måste förbli starka. Du måste lova mig.”

”Jag lovar.”

”Frid vare med dig då, Eragon Skuggbane...” Med ett sista andetag slöt Ajihad ögonen, hans ädla anlete slappnade av och han dog.

Eragon böjde huvudet. Han hade svårt att andas, klumpen i halsen var så hård att det gjorde ont. Arya välsignade Ajihad på det gamla språket och sade sedan med sin klingande stämma: ”Ack, hans död kommer att orsaka mycken strid. Han har rätt, du måste göra allt du kan för att avvärja en maktkamp. Jag ska hjälpa dig i den mån det går.”

Eragon betraktade de andra döda, ovillig att tala. Han skulle ha gett vad som helst för att få vara någon annanstans. Saphira nosade på en av urgalererna. *Detta borde inte ha skett, sade hon. Det är ett illdåd, och desto värre eftersom det inträffar när vi borde vara trygga och segerrika. Hon undersökte en annan kropp, men vände sedan på huvudet. Var är Tvillingarna och Murtagh? De finns inte bland de döda.*

Eragon for med blicken över liken. *Du har rätt! Upprymd skyndade han fram till tunnelmynningen. Groparna i de slitna marmortrappstegen var fyllda med nästan stelnat blod – likt en rad svarta speglar, blanka och ovala – som om flera skadade kroppar hade släpats nerför dem. Urgalerna måste ha tagit dem! Men varför? De tar varken fångar eller gisslan. Åter kändes allt hopplöst. Det spelar ingen roll. Vi kan inte förfölja dem utan förstärkningar; du skulle inte ens kunna ta dig in genom öppningen.*

De kanske fortfarande lever. Tänker du överge dem?

Vad vill du att jag ska göra? Dvärgatunnlarna är en ändlös labyrint! Jag skulle bara gå vilse. Och jag kan inte hinna ifatt urgaler till fots, även om Arya kanske skulle kunna.

Be henne då.

Arya! Eragon tvekade, sliten mellan sin önskan att handla och sin ovilja att försätta henne i fara. Men om någon i Varden kunde klara av urgalererna så var det hon. Med ett stön förklarade han vad de hade funnit.

Arya rynkade på sina sneda ögonbryn. "Det är något som inte stämmer."

"Förföljer du dem?"

Hon gav honom en lång blick. "Wiol ono." För din skull. Sedan rusade hon framåt, och svärdet glimmade till i hennes hand då hon dök ner i jordens buk.

Fylld av frustration satte sig Eragon med korslagda ben intill Ajihad och höll vakt över kroppen. Han kunde knappt ta till sig att Ajihad var död och att Murtagh saknades. *Murtag*. Son till en av De försvurna - de tretton Ryttarna som hade hjälpt Galbatorix att krossa deras förbund och utropa sig själv till kung över Alagaësia - och Eragons vän. Ibland hade Eragon önskat Murtagh all världens väg, men nu när han hade förts bort med våld lämnade han efter sig ett oväntat tomrum. Eragon satt orörlig och inväntade Orik och männen.

När Orik såg Ajihad stampade han med foten, svor på dvärgaspråket och högg yxan i liket efter en urgäl. Männen blev stående, chockade. Dvärgen kramade en nypa jord mellan sina valkiga händer och morrade: "Ett getingbo har slagits sönder; efter detta får vi ingen ro bland Varden. *Barzûln*, detta komplicerar sannerligen saker och ting. Hann du höra hans sista ord?"

Eragon sneglade på Saphira. "De måste vänta på rätt person innan jag upprepar dem."

"Jag förstår. Och var är manne Arya?"

Eragon pekade.

Orik svor igen, skakade sedan på huvudet och satte sig på huk.

Snart kom Jörmundur tillsammans med tolv led om vardera sex krigare. Han tecknade åt dem att vänta utanför ringen med döda och fortsatte ensam fram och rörde vid Ajihads axel. "Hur kan ödet vara så grymt, min gamle vän? Jag skulle varit här tidigare om inte detta fördömda berg var så stort, och då kunde du ha räddats. Istället såras vi när vi trodde segern var vunnen."

Eragon berättade lågmält för honom om Arya och om Tvillingarnas och Murtaghs försvinnande.

”Hon borde inte ha gett sig av”, sade Jörmundur och rätade på sig, ”men det kan inte hjälpas. Vi ställer ut vakter här, men det dröjer minst en timme innan vi kan få hit dvärgar som kan föra oss rätt bland tunnlnarna.”

”Jag kan leda er”, erbjöd sig Orik.

Jörmundur såg frånvarande tillbaka mot Tronjheim. ”Nej, Hrothgar kommer att behöva dig nu; det måste bli någon annan. Jag är ledsen, Eragon, men alla personer av vikt *måste* stanna här tills Ajihads efterträdare har utsetts. Arya får lov att klara sig själv... Vi skulle ändå inte hinna ikapp henne.”

Eragon nickade och fann sig i det oundvikliga.

Jörmundur svepte med blicken över området och sade sedan så högt att alla kunde höra: ”Ajihad har dött en krigares död! Se, han dödade fem urgaler medan en mindre betydande man kunde ha övermannats av en enda. Vi ska visa honom all heder och hoppas att hans ande behagar gudarna. Bär honom och våra kamrater tillbaka till Tronjheim på era sköldar... och det är ingen skam att låta era tårar synas, för detta är en sorgens dag som alla kommer att minnas. Mätte vi snart få glädjen att sticka våra svärd i de monster som har dödat vår anförare!”

Som en man föll krigarna på knä och blottade huvudet i hyllning till Ajihad. Sedan reste de sig och lyfte vördsamt upp honom på sina sköldar så att han vilade mellan deras axlar. Redan grät många av Varden, tårarna flödade ner i skäggen, men de var plikttrogna och Ajihad riske-
rade aldrig att falla. Högtidligt marscherade de tillbaka till Tronjheim, och Saphira och Eragon gick i mitten av processionen.